

Πελοπόννησον καὶ ἄλλαχοῦ· οὐδὲ ταῦτα ὅμως δυστυχῶς ἔμελλον νὰ τελεσφορήσωσιν.

Ὁ Φίλιππος, ἵνα πανηγυρίσῃ τὴν νέαν αὐτοῦ νίκην καὶ κατάκτησιν, ἐτέλεσεν ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἐορτὴν λαμπράν, καθ' ἣν ἀνέδειξε πολλὴν ἐλευθεριότητα καὶ ἀπένειμε βραβεῖα βαρῦτιμα εἰς ποικίλα γυμναστικά καὶ ποιητικά ἀγωνίσματα καὶ θεάματα. Ὅπόσον δὲ ἄδικος εἶναι ἡ ἐγκολαφθεῖσα αὐτῷ παρά τινων ἐπωνυμία τοῦ βαρβάρου καὶ ὅπόσον ἐξ ἐναντίας εἶχεν οἰκειωθῆ ἤδη τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα, μαρτυρεῖ ἐξαιρέτως τοῦτο, ὅτι ὄχι μόνον περὶ τὰς δωρεὰς οὐδεμίαν διάκρισιν ἔκαμε μεταξὺ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων ἀξιοματικῶν, ἀλλὰ καὶ πλείστον περιεποιήθη τοὺς συρφεύσαντας περὶ αὐτὸν διακεκριμένους ποιητὰς καὶ τεχνίτας. Μὴ νομίση δὲ τις πάλιν ὅτι οἱ ἔξοχοι οὗτοι τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς καὶ τέχνης θιασῶται ἐπὶ σκοπῷ κέρδους ἀπλῶς περιστοίχισαν τὸν βασιλέα. Πολλοὶ ὠφελήθησαν ἐκ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ ἵνα ἀναδειχθῶσιν εὐεργετικοὶ πρὸς τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ παθόντας· ἰδίως ὁ ὑποκριτὴς Σάτυρος, τὸν ὁποῖον εἶδομεν διατελέσαντα διδάσκαλον τοῦ Δημοσθένους, ἀντὶ πάσης ἀμοιβῆς ἐζήτησε παρὰ τοῦ Φιλίππου τὴν ἀπελευθέρωσιν δύο παρθένων, αἵτινες θυγατέρες οὔσαι φίλου τινὸς αὐτοῦ εἶχον αἰχμαλωτευθῆ εἰς τὴν Ὀλυνθον· ὁ δὲ Φίλιππος ἀσμένως προσεδέξατο τὴν αἴτησιν, καὶ πολλὰς ἄλλας καὶ παντοδαπὰς εὐεργεσίας καὶ δωρεὰς διέσπειρε περὶ αὐτόν, καταδεικνύων οὕτω τὴν τε ἐπιτηδειότητα ἣν εἶχε τοῦ νὰ προσοικειώται τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν εὐφροσύνην ἣν ἐνέπνευσεν αὐτῷ τὸ νέον ἐκεῖνο κατόρθωμα.

Εὐλόγως δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἔχαιρε, διότι εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον τῆς δόξης καὶ δυνάμεως, οἱ δὲ ἀντίπαλοι αὐτοῦ ματαίως ἠγωνίζοντο νὰ ἀντιπράξωσιν εἰς αὐτόν. Οἱ πλείστοι τῶν πρέσβων τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον πέμψει εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἵνα συγκροτήσῃσιν κοινὴν κατὰ τοῦ βασιλέως σύμμαχίαν, ἐπανήλθον περὶ τὰ τέλη τοῦ 347 εἰς τὰς Ἀθήνας ἄπρακτοι, ἀναγγέλλοντες ὅτι οὐδαμοῦ σχεδὸν εὗρον πολλὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ προθυμίαν. Ἐνταῦτῷ δέ, ἔξακολουθοῦντος τοῦ ὀλεθρίου ἱεροῦ πολέμου, οἱ Θηβαῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν μεσολάβησιν τοῦ Φιλίππου. Καὶ μία μὲν τῶν Φωκίων μερὶς προσεκάλεσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ καταλάβωσι τὰς Θερμοπύλας· ἀλλὰ τότε ὁ στρατηγῶν τῶν Φωκίων Φάλακος ἀπέκρουσε τὴν ἐπέμβασιν ταύτην· τοσοῦτον ὀλίγον πνεῦμα ἐνώσεως ἐπεκράτει παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Ἕλλησιν. Ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ Δημοσθένους αὐτοῦ, ἐνόησαν ὅτι δὲν μένει ἄλλο εἰμὴ νὰ εἰρηνεύσωσι πρὸς τὸν Φίλιππον. Καὶ περὶ τὰς διαπραγματεύσεις ὅμως ὅσαι ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐγένοντο ἔδειξαν ἀλλόκοτον τῇ ἀληθείᾳ ἀνεπιτηδειότητα· διότι ὁ κύριος τῶν διαπραγματεύσεων σκοπὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι φυσικῶ τῷ λόγῳ τὸ νὰ προληφθῆ ἡτοῦ Φιλίππου εἴσοδος εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα· καὶ ὅμως ἐγένοντο τοιοῦτοτρόπως· ὥστε ἡ εἴσοδος τοῦ Φιλίππου ἀπέβη ἀναπόδραστος καὶ εὐκολωτάτη.

Κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ 347· ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἀπεφάσισε νὰ ἐξαποστείλῃ πρὸς τὸν Φίλιππον δέκα πρέσβεις ἵνα βεβαιωθῶσι κατὰ τίνας ὅρους εἶναι δυνατόν νὰ συνομολογηθῆ εἰρήνη. Ἦσαν δὲ οἱ δέκα οὗτοι πρέσβεις· ὁ Φιλοκράτης, ὁ Δημοσθένης, ὁ Αἰσχίνης, ὁ Κτησιφῶν, ὁ Φρόνων, ὁ Ἰατροκλῆς, ὁ Δέρκυλλος, ὁ Κίμων, ὁ Ναυσικλῆς καὶ ὁ ὑποκριτὴς Ἀριστόδημος· ὁ δὲ τενέδιος Ἀγλαοκρέων συνεξεπέμφθη ἐνδέκατος, ὡς πληρεξούσιος τῶν συμμάχων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Οἱ πρέσβεις οὗτοι ἔφθασαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 346 εἰς Πέλλαν, ὅπου ὁ Φίλιππος ὑπεδέχθη αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς, περιστοιχισμένος ὑπὸ πάσης τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς αὐλῆς. Οἱ δέκα πρέσβεις ἠγόρευσαν ἅπαντες ἐνταῦθα ἀλληλοδιαδόχως. Καὶ πρῶτος μὲν ἐλάλησεν, ὡς προεβύτερος, ὁ Κτησιφῶν, διὰ βραχείων. Ὅμοιως ὀλίγα τινὰ εἶπον καὶ

